

Szerelemuniverzum

A törvénytelen bárka

A második bárka valamivel később érkezett. Észrevétlen közeledett a sötét vízen, lassan, fokozatosan öltött alakot a ködből. Váratlanul szögellt ki a formátlan sötétfehér, gomolygó semmiből, s jelölt ki teret benne magának.

Egyetlen túlélő utasa előremeredten ült, úgy markolta az eveződeszkát. Az elmúlt közeli idők minden szenvedése olvasható volt rajta. Megtépett külseje, riadt tekintete mindent összefoglalóan beszélt el a megtörténtekeket. Az úton végig követte a nagy bárkát, melynek távoli foltja volt az egyetlen tanács, hogy merre is menjen.

A nagy bárka hatalmas volt és szép. Biztos építmény, benne biztos hitű utazókkal, akik végig cinkosan, a megdicsért beavatottak tudatával néztek előre a megígért jövő irányába...

A második bárka utasának senki nem ígért semmit. Egész pontosan: a második bárka utasáról senki nem tudta, hogy létezik. Nem tudták, hogy jön. A világon mindenki apja az eleve rendelés, a minden szálában készre és üdvösre gondolt valóság. Ő nem érezhette ezt a szülői biztosságot, csak egyetlen távoli mostohája volt: a hideg szívű véletlen. Úgy kapaszkodott fel az éppen arra sodródó lélekvesztőre az utolsó pillanatban.

A távoli fényesség már átütött a ködön, s elért a benne járó tekintetéig. Ahogy valamivel közelebb került, kivehetővé vált a fényárban úszó esemény. Az eső már megszakadt. A nagy bárka kikötött a földnyelvnél, a rajta lévőek megilletődve álltak a szivárvány áldásában és ígéretében. Ígéretében az új világra, melyre most már kiszállhatnak.

Életösztöne új erőt és örömet fecskendezett az ereibe. Meggyorsította a csapásokat, ő is ott akart lenni. Egyre közelebb ért. Már hallótávolságban járt. Hiába..., a nagy áhítatban mintha senki nem akarta volna észrevenni, hogy érkezik. Valami nem volt rendben. Mintha hiba esett volna még ebbe a jó előre megírt szent, megtervezett jelenetbe is. Ő volt a hiba...

Kezdett valamit átérezni. A világban a legnyomorultabb lénynek is van valamiféle otthona. Neki is volt: egy múltbeli pillanat, amint megkapaszkodik a vizes deszkában, de a kezei lecsúsznak róla, és elmerül a mélyben. Egy pillanat, mely az ő egyedüli törvényes valósága, az egyetlen, amelyben valóban megnyugodhat.

Látta a saját maga dolgát, s látta a fényben ünneplőkét is. Látta a világot, melyet majd megtöltenek. Időtlen, gyors villanásokban futott át rajta minden jövő. Már tudta, hogy ezt a hazát nem neki választották, és ő sem választotta. Az idő és a tér nem lesz soha szerető gondnoka.

Itt állt meg. Hosszú idő múltán most először talált rá a nyugalom. A nagy bárkát a jó áramlatok és szelek vitték pontosan arra, amerre kellett. Őneki végig eveznie kellett, és most megállt, épp a cél előtt... Már tudta, hogy ezt a szerencsét ő erőltette ki magának. Minden irigység kiköltözött belőle, s szerető szemekkel simította végig maga előtt a világegyetem fényel áldott félterét.

Azzal az időtlen mosollyal az arcán fordította meg az apró kis bárkát, melyet a történelemben lépő világban valamikor, valahol majd egy festő-polihisztor fog megjeleníteni minden idők leghíresebb festményén.

Elindult a ködbe, vissza a hosszú sötét vizeken..

Hazafelé.

Merre menjünk, Kistestvér?

..és most merre menjünk, Kistestvér? Jobbra az erdő, balra az út. Beeresztenek-e még nagyvárosok kapuján? Hol várnak finom falatok, szerelmek és ölelések még? Szeretlek és szeretek mindent, de már túl hamar látom a történetek végét. Mi lesz, ha elfogynak a vonzásaink, mitől csattog majd türelmetlen, sietős talpunk az aszfalton tovább, az éhes mezőkön keresztül?

Szeretlek és szeretek mindent, de már összeérnek bennem az őszök...

Régen mindig arra mentünk, ahonnan városfények csillantak, remegve festve, halvány sajtदारabkát lopva az éjszaka sötétjétől. De már nem tudom.. Túl sokszor engedtek másnap utunkra üres kézzel...

Merre menjünk Kistestvér? Jobbra az erdő... Mintha üzenne valamit, de nincs értelmem, és nincs fülem meghallani. Talán azt súgja, hogy szeret, de már nem tud magába hazaengedni. Még az emlékezet előtt gondoskodó anyánk volt, de túl rég elhagytuk. Pedig vágyom hozzá. Nem mint arra járó turista, aki az első hűvösebb fuvallatra vagy megkorduló gyomorra hazafelé veszi az irányt. Nem is csak mint fák, mohák és gombák barátja, hanem egy lenni velük. Ők maguk lenni! Kúszónövényként ölelve kapaszkodni és gyökerekkel mélyre nőni a földbe!...

Merre menjünk Kistestvér? Sehol sincs házuk.

Csak maradj velem!

Ősz

Ma megjött az ősz. Nem azért, mert a naptár épp átbillent, és nem is, mert hűvös jött, hanem mert a lelkem világot cserélt. Valami beosont ma a hegyekből érkező szélbe bújva.

Végigjárom a szememmel házakon, fákon és földeken. Minden ugyanaz még kívül, de mégsem...Semmi sem...

Ami ma érkezett, nem csak az újat hozta, de minden régít is. Itt van megint minden. Pislákoló, mégis ragyogó szemekkel néz rám a táj, emlékekkel telt gondolatokban zsong. A régi, távoli ősök jöttek el ma a köddel, és beköltöztek mindenbe. Megérint, megüt valami nyilvánvaló, megfoghatatlan jelenlévő.

Ma jól megtapinthatom a körülöttem szőtt mindenséget. A kívül látható sokaságot megint beszötte a lélekpókháló, új minőségeket és mértéket adva mindennek.

A külsők önvalójukban nincsenek is talán, mintha álmodnék mindent, vagy ők álmodnak engem... Teljesen egyek vagyunk, együtt egy univerzum. A léleknek ez a laza mindenségszövege, amelyől ilyenkor tudhatom meg csak, hogy állandóan változó, s nem volt, nem lesz mindig ugyanilyen. Minden mához tartozik egy saját valóság, ami csak az övé. Most, a változás idejében tudható, mennyi-mennyi világ volt már és lesz egyáltalán.

Hol is vagyunk hát az örök keréken? Sok volt már a tespedt nyárból, nem ülhettünk benne végtelenségig. Jó velünk a Természetanya. Pontosan van azért mégiscsak megszerkesztve minden. Még ha tiltakozunk is, ő már tudja, mikor válik már bennünk lassan méreggá a méz.

Éltető, nagy közös lámpásunk a nap, s mi szanaszét futottunk a nyárban simogató védelme alatt. De már közelít, s falak, házak közé zárja a lelkeket a tél, hogy innentől saját fényükkel világítsanak.

Ilyen az emberkor haladása is életből lélekbe. Ahogy kivonul lassan belőlünk a természetető, úgy fénylik fel aranysárgán belső fényünk. Így gyaloglunk karácsonyunkig, hogy a leghosszabb éjszakában majd a legnagyobb fényeket gyűjtsük.

Szí-szí, kígyócska!

Kicsi Dani is a mesékből érkezett, mint valamikor mindannyian. Talán azért szeretik a gyerekek a mesét, mert nemrég még valóban természetes lakóhelyük volt. Ennyi idősen az ember még kétvilágú. Apró, kétéves testében a tudat még nem igazi jó barátja az evilágnak, nem nagyon akarózik neki a meseországból átköltözni ide, a barátságtalan, nyirkos-szögletes árnyéklétbe.

Kicsi Dani fantáziája még az egykorú gyerekekétől is burjánzóbb volt. Teljesen belefeledkezett apró játékaiba. Bármilyen akadt a kezébe, már futott is vele félre, hogy kis gondolatai erejével megteremtse belőle, amit csak akart, s már meg is volt a kellék a következő kalandhoz.

Anyja érzékelte a kisfiú másságát, de az aggodalom mellett némi könnyítést is jelentett magába vonult önállósága, mivel egyedül nevelte. Apja többet volt úton, mint otthon, munkája alakította így ezt a családsorsot. Megélni nem lehet túl sokféleképpen ebben a mesétlen kietlen felnőttvilágban, de egy apró kis sorsdobozka mindenkinek jár, amiben törvényes lakó lehet. Az övé ilyen volt.

A kis ház a falun kívül esett, a hátsó kerítés már az erdővel határos. A nagy bundás komondor volt az egyetlen evilági bizalom a biztonságban, a védelem, amelyre őrajta kívül bízták magukat, már egy szemnek láthatatlan felsőbb gondoskodás védelme.

Az apát mindenfelé szólította a munka egész évben. Teherautójával most a keleti erdőkön keresztül vitt a dolga. Az autópályák még nem értek ide, ahogy a romlás, a szemétkultúra is még kevéssé a nyugati égtájról.

Nagykalapos cigányoktól vette a kis fakígyót ajándékba Kicsi Daninak. Az ilyesmi itt még nem gyárakban, de nem is műhelyben, hanem apró, erdei falvakban, szerszámmal faragók kezei közt készül. Itt még átcsordul némi lélek az elkészült dolgokba.

Az autó hangját előbb a kutya hallja meg mindig, de rövid idő kell csak, hogy az ember is részesüljön a megérkezés örömeiben. A kapuban már vártak mindannyian. Zajongva jöttek befelé, aztán odabent hamar előkerült a fakígyó is. Kicsi Dani futott is rögtön félre vele, hogy szerepet találjon neki máris a következő mesekalandban, de most Apának is játszani támadt kedve- régen látta kisfiát.

Kézbe vette, s mutatta, hogy kell:

-Nézd csak! Ha valaki bántani akar, fogd meg a kígyó farkát, s mutass vele egyenesen felé. Közben mondd: Szí-szí, kígyócska! Próbáld csak ki rajtam!

A kislfiú -apja felé lendítetve a fakígyót- érdeklődő arcocskával sikoltotta: szí-szí, kígyócska! Apa áramütést-sokkot színlelve rángatózott, jó szemléltetés gyanánt a kis kígyó hatalmáról. Kicsi Dani nagyon élvezte az új játékot, aznap este még sokszor kipróbálták.

A két bűnöző már rég kieszelte a jövendő gaztettet. Talán csak Istennek van hozzá igazán értelme, hogy mást is - bármi bocsánatos emberit - ismerjen bennük, és ne így hívja őket. Ki tudja, a rég elveszett lélek útjában van-e még keresztezés a jó választásához?

A magában álló ház biztos munkának ígérkezett. A benne sejthető értékről már volt képzeletük, mivel a mindig távolban járó gazda külföldi pénzből tartotta kis családját. Aztán ott volt még az asszony, akinek a szépsége rögtön odavonzotta a megpillantó figyelmet. Az Isten mentsen meg az olyan bűnözőtől, akinek a zsákmányon kívül ösztön is vegyül gaztettének tervébe.

Az erdön keresztül közelítettek. Tudták, hogy az apa már elment, s jó pár napig nem is jön.

A kutya nem okozott túl nagy gondot, a mesterségben jártasak gyakorlott módján tették ártalmatlanná. Odabent nem hallották utolsó nyüszítését sem.

Kicsi Dani épp az első szobában játszott, amikor reccsent az ajtózár. Anyja a fürdőszobából hallotta a zajt, elzárta a csapot, s pánikban nézett körbe, mi akadhat a kezébe. Végül semmit nem talált, de már rohant is előre, ahol Kicsi Danit utoljára tudta. Gyorsan történt minden...

A kislfiú nem reagált túl nagy ijedelemmel a veszélyre. Kétéves értelme nem fogta fel egészében, mi történik, s hagyott neki épp annyi lélekjelenlétet, hogy kicsit benne maradjon játékában a kígyóval. Töprengés nélkül fordította a két alak felé, és aranyos hangján kiáltotta: szí-szí, kígyócska! ...

A két szennéégett test még füstölgött, amikor a helyszínelők az utolsó sorokat jegyezték. A kislfiú anyja rémülten remegett a kanapén az összeszaladt társaság vizsgálatában. Sem ő, sem senki más nem látott semmit. Néhány másodperce maradt csak, hogy felkapja az eseményekből semmit fel nem fogó gyereket, s elfordítsa a látványtól.

A falu szélső házaiban néhányan az idő tájt villámlást véltek látni az erdő irányából, de közelgő viharoknak gondolták.

A hatóság megoldatlanul zárta az ügyet, mely életre szóló, örök rejtvénné vált minden rajta dolgozó emlékében. Talán majd egyszer a tudomány...

A később arra járó bémészcodók, katasztrófaturisták közé vegyült táltos-mágus valamiféle dimenzióváltást emlegetett az ektoplazmában...

Ennél több „hivatalos” kinyilvánítás nem is született, csak az utána költött sok-sok szóbeszéd, legenda.

Aztán az is elpárologott egyszer, hogy az új idők levegőjében megszülethessenek megint éltető, szép fantáziáink, hogy megteremtsék nekünk a valóságot.

Az Isten gazdagsága

A halál, de az ismételt, hosszú, örök, vak vándorlás ígérete is: egyforma borzalom. A régi időkhöz képest a jelen mindig törpe, és a jövő is csak bajt, félelmet ígérő.

Ha az új gyerekek, fiatalok lármája sem ébreszt benned választ, akkor már csak a múltban marad világod. De a napfényes múlt alszik. Nem halt meg, csak örök álomban van. Onnan küld sugarakat a jelen sötét cellájába. Fényképek ezek étellel tele zsongó nyaraktól, melyeken a fiatalok soha nem öregszenek, és az idősek örök életűek. Nem lehetnek már itt veled, de nem lázadsz nagyon, mert érzed, hogy az valamiféle törvénytelenység volna. Elégedettségben és békében alszik viszont minden emlék Isten örök ágyában. Talán pont azért van minden- a még meg nem történt idők is -, mert kincsekként gyűjti őket. Az élet szántás- vetés, hogy emlékeket arass.

Ez az Isten gazdagsága.

Átok

- Sír a lelkem, Fiam, de nem vetted át a rőzsét. Innentől az átok lesz a teher a hátadon.

Mostantól elkerül minden jó kaland. Semmid nem lesz, hogy bárki számára kincs legyél, sem bájord, sem világi vonzásod. Barát nem hiányol dáridóból, tiszta lány szerelme nem hív többé bálba.

Kivarázsollak az életből, de látóvá teszek. Elcsúfítom fiatal szépséged, s elveszem szerencséd minden földi hódításhoz, de adok neked lelket olyan teremtéshez, melyben otthonod lesz mégis.

Menj, van még pár órád maradék boldogságra! Indulj, Fiam Vincent, festő leszel!

Égtájak

A Cserák feletti égfél rejtelemvilág. Örök, sötétlő birodalom, mely hűvös, nyirkos szél formájában küld csak hírt magáról. Ez az irány nem az embervágy iránya, s csak ritkás, babonás, borzongó, pillantásokban vesszük számba. A jeges észak olyan titkok örvilága, melyek nem közvetlen határosak az ember dolgaival.

Jobbra fut a kis völgy, melynek másik oldali védelmét már a Tóhegy adja. Ő a nap szülője, mögüle bújik fel először a fény. A belőle lerobbantott, elhagyott kőbánya és a meredek, sziklás oldal nehezen járható, de ha mégis feljutsz, a tetőn egy letről láthatatlan, váratlan csodás tájra kerülsz, melynek erdővel szegélyezett közepén egy kis időszaki tavacska van, ahol vadkacsák is laknak. A mindennap útnak induló világosság hazája meghittebb liget nem is lehetne.

Álmodó gyerek vagy. Hátad a naptól meleg sziklának támasztod, úgy ülsz fent a magaslaton, a nagy boldog kővár aljában. Előtted a teremtett, fénytől aranyozott délvilág, mely békében olvad össze a vöröslő, elmenő nap nyugvásirányával. Körben az ősi nagy szülőhegyek mind arra lejtének, mintha nem ők lennének a kimagaslások a síkvilágból, hanem épp, hogy magukból ajándékozzák ki az életadó, lankás-lapos termékeny mezőket.

Egy észak-keleti kis faluból viszonyítva minden vonzás iránya délre-nyugatra van. Arra fut le a sín, innen aki jövő felé indul, annak azirányt kell elmenni.

Hangok szólnak fel a távolból, a kereplő élet hangjai. Vonat és messze zúgó motor, közlő-távolodó masinák, amik jönnek-mennek, reményben tartva édes ragaszkodásunk tárgyát, a drága életet..

De nagyon elmennél te is velük. Jó messze innen, mindegy hová, de mindig csak el... el innen valahová...

Mert gyerek vagy még, s nem tudod, hogy nem lehetsz öröklakó semmi birodalomban, és nem is lesz majd igazán semmid, csak a mindig örök választás: Észak, Kelet, Dél és Nyugat..

A vágymotor

Megnyugtató ez a zümmögés. Az ajtó mögül andalítón szűrődik valamelyik házbéli szerkezetből, mely épp az engem kényeztető melegről, vagy más boldogságomról gondoskodik.

Úgy szól, mint a kolostorban a borzongtató hosszú „Om”, melyben a szerzetesek a teljességes lét állapotába éneklik magukat, ahonnan az alatt zúgó életre elégedett, megértő mosollyal lehet lemosolyogni. A meghitt kis motorzúgás nekem is elhoz egy öntudatlan, apró boldog összegzést, melyben megnyugodva írhatom az egyenlőségjel után: „Élek!”

A hűséges élettárs hosszú éveken át szolgált, és támogatta jólétemet, s én egyszer sem gondoltam bele sorsába.

Belsejében szédül, örvénylik az energia. Az árammal feszített mágnesek felgerjedt vággyal zuhannak egymás felé, hogy az utolsó pillanatban az egyesülés előtt mégis eltérüljenek, s továbblendüljenek. Boldogtalan szegények mit sem tudnak magasabb sorsukról, s vak fájdalommal ismétlik újra, meg újra...

Nyomorult kis pára, nem segít rajtad semmilyen Buddha, hogy kiszállj ebből a forgásból!...

Magas Isten! Miféle munkába fogtál minket a végtelen szerelemmel?!

Illés bátya

Illés bátya a sötétből tántorgott elénk. Át akart kelni a lerobbant éjszakai, nyitott kocsmaudvaron, hogy levágja az utat hazafelé. Éjfélkor a faluban már csak a néhány halvány, melegfényű sárga utcai lámpa világít, s órák óta alszanak a házak és minden. Ezt a halált a felnőttkor előtt álló fiúk vére nem szívleli, s ha csak ketten is már az elszéledt társaságból, de nyújtani akarják még az aznapra maradt életet. Ezért ültünk Pisti barátommal kettesben a mocskos kis közterületen némi maradék bor társaságában, amikor szegény ember arra tévedt.

Illés bátya nem a tisztelet miatt szólított ezen a módon, csak egy távoli rokonszál miatt. Mielőtt végleg hazakerült volna, azon félhazájú örökjárók közé tartozott, akik az életük javát a falu és a város közti heti ingázásban töltik. A otthonmaradtak az ilyenre gyakran már a „világlátott”, vagy „városrakerült” jelzőit aggatják. Nem látnak bele való nyomorult sorsába, a munkásszálló szűk menedékkörében vegetáló örök vendégmunkás létébe, aki valójában soha nem lesz a nagyváros rendes lakója, a legközelebbi talponállóé annál inkább. Az így elfogyó tengernyi alkohol aztán kiválóan alkalmas az aktív életpálya kissé szabálytalan megsiettetésére, idő előtti rokkantnyugdíjazás formájában.

Az ital egyébként is rendes családtag a falu majd minden házában, de egy végső-vánszorgó lecsúszott alkoholistát még itt is lenézéssel kezelnek. Sokszor ezek kószolgtatásával próbálgatják a suhancok is bátorságukat a felnőttekkel szemben. Pisti haverom élcelődve kurjantott felé, s leültette közénk.

A kínált bor hamar maradásra készítette. Félgyerek fejfel még valamiféle kíváncsiság, csodavilág élmény ígérete hajt az első közös italozásokra a cimborákkal. Illés bátya már rég más termeiben botorkált a nagy földi panoptikumnak. Elborult tudatában az egyetlen halvány vezérfényt csak a régi jó ismerős gyújthatta fel, mely ártatlan önvaló kémiajában csak etilalkoholnak szólíttatja magát, míg ha világraszabadult démonarcát látod meg, egész nemzetek pusztító gyilkosának nevezhető.

Az elfogyott bor épp megadta azt a telítettséget, melytől a résnyire nyitott ajtón ismét bepillantatható a rég kívülrre költözött lélek. Máshonnan, máskor érkezett, máshol, máshová tartó lényeink egy rövid időre közös rezgésbe kerültek, és értették őt. Mesélt a régiekről, sorsa haladásáról és keresztezéseiről.

Most már erő és hangulat is érkezett. Illés bátya felpattant a köről, és kurjantást idézett belőle a virtus: „Máma még tán udvarolni is fogunk!!”

...és ebben az abszurd, tört pillanatnyi felragyogásban hirtelen minden benne volt. Minden, amit nem élhetett meg kényszerben ragadt tucatéletében. Minden gyönyörű terv, kaland és táj, minden gyönyörű szerelem.

Aztán lassan eloldalogtunk szépen haza, mint ahogy eloldalgott azóta a sok-sok év. Illés bátya közben meghalt, ugyanolyan közönségesen észrevétlenül, ahogy élt, de az a vágylobbanás a sötét, elhagyott kocsmaudvaron átvilágít hozzám az éveken, mint a fáklyaláng, ami távolról küld hirtelen meleget fagyos arcomra.

Tomb Raider

Egyedül maradtam. Ellenségeim hullái hevernek itt-ott. Végeznem kellett velük, még ha tudom is, hogy így nem marad társam itt. Most persze már hiányoznak, talán valahol mégis a barátaim voltak...

Elpusztíthatatlan vagyok. Egyáltalán: épp magát a halált nem tudom elképzelni sem, csak a következő pályára lépést. De épp ez az, amit egyre kevésbé akarok már. Ismét a szokott tortúra, csaták, keresgélés...és a végén megint ugyanaz... Pedig a kapukulcs is a zsebemben, itt semmi dolgom már. Mégis... inkább maradnék.

Szép ez a kis városrész. Házak, pár utca, még folyó is. Sok mindent megengedett a tervező. Mehetek gyalog, csónakkal, homokfutóval. Tudok úszni, ugrani, kapaszkodni. Persze majdnem minden díszlet csak, de én megbecsülöm a kevés lehetőséget is. Bizonyos ajtók további termekbe vezetnek, bizonyos ablakokon ki-be mászhatok, aztán van, ahol nem.. Ezek idegenül, némán bámulnak, s csak a fantázia sejt mögójük titkos szobákat...

Ez egy belenyugvó, szomorú állapot. Tudom, hol vannak a határok. Az erdő mögött a tervező már nem tervezett világot. Gyönyörű, távoli hegyek látszanak. Nagyszerű ajándék, de eljutni oda lehetetlenség. Mert valójában nincsenek! Ez a pici játéktér az egész világom. Nyugodtan nevezhetem még így is univerzumnak. Mert az élet nem pusztán a kémia kombinációs játéka, élet akkor van, ha van hozzá univerzum. Van egy játszótered, ahol létezik az itt és az ott. Kell még fájdalom és öröm, valamint az idő, a változás lehetősége, vagyis: a Remény...De kár, hogy az eszem már távolabbra lát, és kiismerte hazug természetét...

A kalandok elfogytak, én akartam így. Teszek azért sétákat, meglátogatok helyeket, mindenhol találok valamit a múltból, egy-egy zsongó emléket. Csak szemlélődöm. Ez lett a létállapotom. Valahonnét túlságosan is ismertem már ezt a létformát. Kinyitom a kaput emlékeknek, hangulatoknak.

Külső, apró világomat nem tágíthatom és nem változtathatom. Még belül, magamban vannak lehetőségek, így elmondhatom, hogy ha van velem valamennyi élet, akkor az ott van.

De azért ez szép is. Van bennem valamiféle hála, nem lázadok. Így, hogy nem vagyok már szereplője és szenvedője a kalandnak, megengedhetem magamnak a szomorkás, szerető mosolyt a dolgok felett.

Aztán majd valamikor nem lesz már ez sem. Nem tudom a jövőt, de épp az emiatti aggodalom hiányzik már belőlem. Egyszerre szeretem is ezt a kis teret, és tudom, hogy nem ér semmit az egész. Viszonylagos, véges, hamisat ígérő és káprázatos. Hazugság volt minden jutalom, de a veszély sem létezett...

Csak a játék...

